

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. G.**, zastoupeného JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Pellicova 33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2007, č. j. OAM-645/VL-10-P11-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2008, č. j. 56 Az 117/2007 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Romaně Lužné, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2007, č. j. OAM-645/VL-10-P11-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných

subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost oprávněně opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., přičemž sám žádné skutečnosti zakládající přijatelnost kasační stížnosti výslovně neuvedl. Nesprávně byla dle jeho názoru posouzena právní otázka aplikace § 12 odst. 1 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Krajský soud nesprávně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 117/2004 - 44, v němž sice jediná návštěva policie není považována za skutečné domáhání se ochrany ze strany státu, jehož je žadatel občanem, ale skutkový stav je v tomto případě odlišný od situace stěžovatelovy v nyní posuzovaném případě. V soudem užitém případě totiž šlo o nečinnost policie, jež nebyla způsobena žádným z azylově relevantních důvodů, naproti tomu ve stěžovatelově případě tato souvislost byla dána, neboť mu bylo vyhrožováno kvůli barvě jeho pleti. Jelikož stěžovatel Ruskou federaci opustil v důsledku bezprostředních výhrůžek smrti adresovaných jemu samotnému i jeho rodině, neměla by povinnost hledat ochranu u státních orgánů země posuzována striktně. Ze stejného důvodu měla být na stěžovatele vztažena též doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, protože okolnosti případu odůvodňují závěr o existenci skutečného nebezpečí vážné újmy. Vadu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně zkoumal, zda z informací o zemi původu lze jednoznačně dovodit, že ruské státní orgány jsou schopny stěžovateli odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. Sám se domníval, že tomu tak není, neboť přes deklarovanou snahu se v praxi potlačování negativních jevů - rasismu a xenofobie v Ruské federaci nedaří. Soud nesprávně odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 571/94 - 25, protože z žalovaným shromážděných informací o zemi původu dostatečně nevyplývá závěr, že ruské státní orgány rasismus a xenofobní jednání důsledně potírají a čelí jim.

Pro posouzení věci je podstatné, zda lze na stěžovatele vztáhnout právní názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006 - 100 (všechny dále cit. rozhodnutí NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož „pokud ze zpráv o zemi původu žadatele o azyl vyplývá, že menšina, jejímž je žadatel příslušníkem, je terčem diskriminace a pronásledování ze strany úřadů a policie, nemůže jako důvod pro neudělení azylu obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv poskytuje právní řád státu jeho původu.“ Soud po zohlednění obsahu spisu dospěl k závěru, že tomu tak není, a to z následujících důvodů.

Z obsahu soudního a správního spisu vyplývá, že stěžovatel měl problémy se soukromými osobami, které po něm především požadovaly zaplacení tzv. výpalného. V žádosti o udělení azylu ani vlastnoručně psaném prohlášení o důvodech žádosti se totiž stěžovatel o pronásledování pro jeho národnost vůbec nezmiňoval, tuto skutečnost uvedl až v průběhu pohovoru (v této souvislosti srov. též rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40). Z obsahu spisu rovněž vyplývá, že stěžovatel v roce 2001 nebo 2002 odešel z Gruzie do Ruské federace, kde v roce 2003 začal podnikat, v čemž úspěšně pokračoval až do odchodu ze země, a v roce 2004 získal též ruské občanství. Přitom je zcela zřejmé, že obě tyto skutečnosti nemohly nastat bez součinnosti příslušných ruských orgánů. Neměl-li stěžovatel do doby, než po něm začala určitá skupina osob požadovat zaplacení peněz, se státními orgány žádné potíže (což výslovně potvrdil v odpovědi na otázku č. 20 pohovoru ze dne 26. 6. 2006; viz čl. 21 správního spisu), nelze jednu návštěvu policejní stanice považovat v kontextu výše uvedeného za dostatečné

vyčerpání prostředků ochrany v zemi původu. To platí i přesto, že z informací o zemi původu, které jsou součástí spisového materiálu, vyplývá, že se v Ruské federaci vyskytují případy xenofobního a rasistického přístupu občanů či (mj.) policistů, neboť z nich rovněž vyplývá, že státní moc jako taková se tyto negativní jevy snaží potlačovat. Nelze tedy dovodit, že by krajský soud v daném případě hrubě pochybil, pokud ve stěžovatelově případě naplnění podmínek pro udělení azylu neshledal.

Krajským soudem citovaný judikát Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, byl Nejvyšším správním soudem akceptován a v něm vyslovený právní názor je součástí jeho ustálené judikatury (srov. např. usnesení ze dne 5. 6. 2008, č. j. 4 Azs 30/2008 - 61). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by byl v daném případě aplikován zjevně nesprávně, a proto ani tato stěžovatelova námitka nezakládá důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti, přičemž z této ustálené judikatury vycházel ve svém rozhodnutí též krajský soud. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu